

সেউজী গাতৰ কাহিনী সেউজী গাতৰ

বাল্মীকি

আৰ্থাল এল'বিল্লাম

পি, এন, চি, বোড

নতবাৰী—৭৮:৩০৫

প্রকাশক :

শ্রীসুৰেন্দ্ৰচন্দ্ৰ বৈশ্য

জার্নাল এম্প'ৰিয়াম

নলবাৰী—৭৮১৩৩৫

প্রথম সংস্কৰণ : ফেব্ৰুৱাৰী, ১৯৫৯

দ্বিতীয় সংস্কৰণ : জুন, ১৯৬৩

তৃতীয় সংস্কৰণ : জুলাই, ১৯৮৬

চতুৰ্থ সংস্কৰণ : জানুৱাৰী, ১৯৯৭

প্রচ্ছদ : ত্ৰৈলোকা দত্ত

বেচ : ৪৫.০০ টকা।

ছপাওঁতা :

দৰ্পণ প্ৰিণ্টাৰ্ছ

৭৩/৪, আমহাষ্ট ষ্ট্ৰীট

কলিকতা—৭০০ ০০৯

.....
বাগিচাৰ কৰ্মচাৰী

আৰু

বনুৱা মতা-তিৰোতা বন্ধুসকললৈ—

যিসকলৰ সান্নিধ্যৰ সৌভাগ্য

খটিছিল।

। আগকথা ।

এখন উপভাসৰ কোনো কেন্দ্ৰীয় বিষয়বস্তু নাই, ইয়াৰ গীঠনি দুবল : এনে অভিযোগ “দেউলী পাতৰ কাহিনী”ৰ বিৰুদ্ধে নহয়। সেই অভিযোগ যোৰ চকুত সৰাৱ তিত্তিহীন হৈ আছে। আন পাঠকে উপভাসখনৰ ঐক্যমূল আৱিষ্কাৰ কৰিব নোৱাৰাটোহে যোৰ বাবে বিষয়ৰ বিষয়।

উপভাসখনৰ আৰম্ভণিত দেখা গৈছে যে এটা ইংৰাজ সম্পত্তী অসমৰ এখন চাহবাগানলৈ গৈ আছে। ঘটনাত্মক পৰিবেশ আৱিহে হুখে-কোতে নবেশৰে গাঁৱৰ সমাজ ত্যাগ কৰাৰ পৰা। নবেশৰে গাঁৱৰ সমাজৰপৰা চাহবাগানৰ সমাজলৈ মানসিকভাৱেও যাত্ৰা কৰিছে। কিন্তু চাহবাগানৰ সমাজৰ বস্তুমণীৰ জীৱনৰ প্ৰতিষ্ঠি হিচাপে বিজনী ছোৱালী তাৰ সমুখত বিহ হৈছে। সেই ছনিয়াই আকৌ চাহবাগানৰ জীৱন নেওচা দি দুবলৈ আঁতৰি গৈছে। অৱশেষত নবেশৰো বিবাগ-বিভূকাত জৰ্জৰিত হৈ চাহবাগানৰ আভ্যৰ এৰি যোমৰবা এন্ধাৰত নিকৰ্শন যাত্ৰা কৰিছে।

সেয়ে এক বিকল অবেশৰ কাহিনী হিচাপেই “দেউলী পাতৰ কাহিনী”ৰ বিবেচনা কৰি চোৱাটো অসংগত নহয়। কিহৰ অবেশ? এই বিষয়েও সম্ভেহৰ অৱকাশ নাই যে পৰিচিত আৰু পৰম্পৰাগত জীৱনযাত্ৰাতকৈ অধিক দুখ, অধিক দুখ, অধিক মাৰ্খক জীৱনযাত্ৰাৰ সন্ধানলৈ উপভাসখনৰ স্বৰ্গবস্তু—

: “প্ৰথম দিনৰপৰা নবেশৰে উপলভি কৰিছে যে গাঁৱৰ সমাজৰপৰা লাইনৰ বহুৱাৰ বীতি-নীতি সম্পূৰ্ণ বিপৰীত—গাঁৱৰ মানুহৰ হৰে সমাজৰ তন্ত্ৰত বাহিৰত বায়ী-ত্ৰীৰ সৰ্ব্ব দেখুৱাই কুলি তিবোতাই ত’লপোৱাৰ তাত নোজোৰে; সিহঁতক চাকিবলৈ গোন চোটাও নকৰে।...বাগিছাৰ মানুহৰোৱাৰ চলি আছে আহিৰ মানুহৰ হৰে জীৱনৰ মূল ধৰ্মটোক আভ্যৰ কৰি। পদে পদে পাপ-পুণ্যৰ বিচাৰ কৰি চলিবলৈ হলে জীৱনৰ মানুহৰাই-বৰহি দাৰ। দুখ নহ আনন্দ উৎসৱ লৈয়েতো জীৱন—এইবোৰৰ, অধীকাৰ কেৱল দুৰ্বতা নহয়—মৃত্যু।”

(পৃ: ১০০—১০১)

“কিন্তু দিন বাওঁতে—সেবাওঁতেই নিজৰ অজান্তায়কৈ দুদিনৰ কাৰণে

তাৰ মন ব্যাকুল হৈ পৰিল ; তাৰ সমুখত এক নতুন জীৱন উদীয়িত হ'ল ।
 গাঁৱৰ জীৱন বাহোঁৰ জীৱন ; পুৰণি নীতি-নিয়মে গাঁৱৰ জীৱনক গতাত-
 গতিক বীতিত বন্ধী কৰি থৈছে ; জীৱনৰ সহজ আনন্দ সমাজৰ নিৰ্গম শৃংখলত
 প্ৰাণহীন । বাগিছাত কিছু প্ৰত্যেক নব-নাৰীৰে জীৱন বিচিত্ৰ, প্ৰত্যেকেই
 নিজৰ কচি অস্তিকচি মতে জীৱন ধৰ্ম পালন কৰে । বহু দুখ-কষ্ট জয় কৰিও
 জীৱনৰ আনন্দ লাভ কৰিবলৈ বহুৱা সক্ষম ধৈছে । বহুৱা নব-নাৰীৰ বাচোনী
 চকুমুখ, সহজ স্মৃতি, অকৃত্ৰিম আনন্দত নবেশৰ বিষুড় ।” (পৃ: ২৬৭)

সেউজীয়া চাহনিৰ সেউজীয়া বহণ এই পৰিপূৰ্ণ, নিটোল আৰু মাদকতাময়
 জীৱনৰ প্ৰতীক ।

“বৃঢ়া হোৱা সত্ত্বেও এই মাল্লহাবোৰৰ দেহৰ উদ্গম উত্তেজনাৰ কথা ভাবি
 সি ভৱধ মানিছিল । বতাহ আৰু পোহৰৰ দৰে একমাত্ৰ ভালপোৱাই ইহঁতৰ
 জীৱন সেউজীয়া কৰি ৰাখিছে ।” (পৃ: ১৬৫)

“নীলাভ বৰণৰ ছপৰীয়াৰ আকাশ , তাৰ ছা পৰি সেউজীয়া গছৰ যে এনে
 শোভা বৃদ্ধি হব পাৰে, তাৰ কল্পনাৰ অতীত আছিল । বঙা, বগা, ক'লা
 সকলো বৰণৰ ভিতৰত সেউজীয়া বৰণত সি চুৰকৰ আকৰ্ষণ উপলব্ধি কৰিলে ।
 সেউজীয়া সৰ্ব অতুৰ বন্ধু ; অপৰিৱৰ্তনীয় তাৰ বৰ্ণ , ক্লি বয়সীৰ দৰে সকলোৰে
 ল'গত সেউজীয়াৰ আত্মীয়তা । সি ভাবিলে, পুৰণি পৃথিৱীখনক সেউজীয়াঢ়ে
 নবীন শোভাৰে অসাধ্য কৰি ৰাখিছে । চাহগছৰ সেউজী সৌন্দৰ্য্যত অৱসাদ
 নাই—আছে সন্মোহন ।” (পৃ: ১৮৬)

কিন্তু এই সেউজীয়া বঙৰ ওপৰত শৰাজ্জ্বলনৰ দৰে অৱশেষত পৰিছে
 অন্ধকাৰৰ ক'লা ৰং :

“ইহি-ধেমালিৰ উৎস, যৌৱনৰ ক্ৰীড়াভূমি সেউজী বাগিছাৰ ওপৰত
 মাজৰাতিৰ নিশাই যৌৱতাৰ জাহৰীয়া চল্লতাপ তৰি দিছিল । যুত্থাৰ দৰে
 তৰুৱাৰ নিশাৰ অন্ধকাৰৰ মাজেদি নতুন পোহৰৰ সন্ধানত নবেশৰে নিশাৰ
 হাজা কৰিলে ।” (পৃ: ৩২৭)

এক অসকল অবেৰণ—অধিক শুক্লৰ, অধিক মাৰ্ধক্য, জীৱনৰ বাবে এক
 আত্মক কিন্তু অৱশেষত বাৰ্য সন্ধান : “বেউজী পাভৰ কাহিনী”ৰ সেই বাৰ্য্যতাৰ